

Publicerad 2009-03-06 00:54 av Joakim Södersten

kanske bearbetar jag den kanske tar jag bort den

kanske glömmar jag den

kanske skiter jag i vilket

glömska och uppgörelse

numera lever jag försiktigt

därför att jag kan

numera samlar jag timmarna

som dyrbara

slösar medvetet

för att jag vill

innanför brinner egot

oförsonligt och kallt

... märker du hur vi samlar

glödande kol i våra händer ...

äter smulorna

pärlor kastade

för svinen

jag minns svampade resor

besök i gråskimrande skogar

egot i samklang

hukande i blixregn

plockade dessa frukter

i hagar

vilande

i landskap
av allemansrätt

en husmanskost fri
från konserveringsmedel

lockad av bilder
jag inte trodde
hjärnan var mäktig

samhörighet
med shamanen

utan kunskap dock

brände vänner så
för hjärnans skådespel

skadade kärlekens blommor
som tillit och akvileja

en illusion av känslor
och glas klirrande frostigt

minns du hur jag berättade för dig om dagen
jag ställdes inför en jury och domare
av väsen många
resliga somliga hukande andra
utan ord samlade strax utanför
cirkeln jag ritat hastigt
de anklagade inte
bara logiskt mitt försvar avväpnade
argumenten tystade

klart såg jag mitt verkliga jag
och synen skrämde mig till vanvett
tills hysteri var jag nära

minns du hur du sett mig i fosterställning och så bröt cirkeln med din närhet
hur de själsliga väsendena upplöstes i skuggorna i konturerna av ditt ansikte?
sjönk så in mjukmossa och lingonbädd kommer så färgerna krystade radade rader dimensionslösa dimridåer

och märkliga tapeter storsinta växelhögar växlar volym intrikata intriger
blodet och inälvor
de tunna snitten
de tunna skriken
de tunga vännerna
och tankarnas gräddmos staplar och stapplar synonymer och ljudlösa gåtor
spindelmannen och stålkvinnan famnar varandra blygt fattande varandras händer fantombilder och
sommarbarn klänningstyg och krusmynta kanelbullar och hoppfulla morgnar

Jag har aldrig tyckt om frusna ögonblick, redan som barn när farföräldrarna visade diabilderna från det
närmast förflutna, diabilder i det lugna bruset i sorlet av pratet som låg nära skrattet, i entrevlig samvaro och
kärlek, anade jag sorgsenhet och något oåterkalleligt, gråvita skelettfingrar som grep och rafsade i kanterna
av vår lilla grupp. Jag brukade dra upp fötterna från golvet och vika dem under mig, som hungrig i magen,
med en lätt rök i bröstet, frusna ögonblick i det pågående livet ljög om det bestående ...

dagrar och högtidstända kaledabrar
vuxenpoäng och åldrande
växlar spår och utbyter snabba kyssar i klanderfria spegelsalar
jag vare sig sett eller varit i
dansbara kvällar och sena nätter med tjärdoft och krasig tång eller våtvarm tång i förruttnelse jag känner
igen på vita sanddynor eller gräsbevuxna dito
som kvävt och tagit över örtväxter och skira sköra ekosystem
ropar ut i bubblan utan eko utan ekolod ser inte botten för allt vatten jag minns var klarare förr då jag var
barn så försvinnande länge sedan och alldeles nyss och alla kära jag inte ser för all tankevätska kring
synnerver och inre bilder och en massa tid som förflutit och den unga vuxne som lurade mej dit pepparn
växer och elden i mitt sinne sältan och äcklet och chocken och värken brinner i häcken förnekelsens vackra
blommor växer i skrevet vemodet och raseriet och tvivlet och glömskan kommer igen kom igen glöm
ingenting glöm allt låter handen löpa nu måste den få löpa svårt att läsa svårt att tyda i morgon allt blir bättre
i morgon betyda något vara något sova något och jag har funnit och vuxit
tillslutit
och förskjutit
och öppnat alla kranar

i spegeln såg jag tydligt
mina händer vara
klövar för en sekund

kände samhörighet
med de vilda djuren
och de alldeles
levande stenarna

numera skådar jag utanför mig själv

därför att jag kan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Joakim Södersten med Poeter.se id #3535 innehar upphovsrätten